

IPPRIS

Frederick Forsyth

Ziua Șacalului

Titlul original: *The Day of the Jackal*

We know
books

Frederick Forsyth

ZIUA ȘACALULUI

traducere din limba engleză
de Rodica Mihăilă

CRIME SCENE PRESS
2026

Copyright © Frederick Forsyth, 1971

First published as THE DAY OF THE JACKAL in 1971 by Hutchinson, an imprint of Cornerstone.

Cornerstone is part of the Penguin Random House group of companies.

No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining

(Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2026 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FORSYTH, FREDERICK

Ziua Șacalului / Frederick Forsyth ; trad. din lb. engleză de Rodica Mihăilă. - București : Crime Scene Press, 2026
ISBN 978-630-6749-28-7

I. Mihăilă, Rodica (trad.)

821.111

Coperta colecției Crime Canon: MIHAIL COȘULEȚU

Redactor: ALEXANDRU ARION, GEORGE ARION JR.

Tehnoredactor: GINA ELIDA ROGOJINOIU

Bun de tipar: mai 2026

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Frederick Forsyth (1938-2025) a fost pilot în Royal Air Force, jurnalist de investigații și recrut MI6, dar este cunoscut mai ales drept autorul unora dintre cele mai pline de suspans romane scrise vreodată.

În 1997 a primit Ordinul Imperiului Britanic în grad de Comandor pentru contribuțiile aduse literaturii.

A câștigat trei Premii Edgar, iar în 2012 Crime Writers' Association i-a decernat Premiul Cartier Diamond Dagger.

Cărțile sale s-au vândut în peste 70 de milioane de exemplare în peste 30 de limbi.

Partea întâi

ANATOMIA UNUI COMLOT

1

În martie, la ora 6 și 40 dimineața, la Paris e frig. Senzația de frig e și mai mare atunci când un om se află în fața plutonului de execuție, pe punctul de-a fi împușcat. La acea oră, în ziua de 11 martie 1963, în curtea principală a închisorii Fort d'Ivry, un colonel din Forțele Aeriene franceze stătea în fața unui stâlp înfipt în pietrișul înghețat, în timp ce mâinile îi erau legate de stâlp, și privea cu o neîncredere pe care nu reușea s-o alunge, plutonul aflat la 20 de metri în fața lui.

Pietrișul scrâșni sub talpa piciorului, o mișcare ușoară, ca o descărcare a încordării, atunci când locotenent-colonelul Jean-Marie Bastien-Thiry fu legat la ochi luându-i-se astfel pentru totdeauna lumina. Mormăiala preotului era o replică slabă pentru zgomotul celor douăzeci de puști, când soldații și-au încărcat armele și au tras cocosul.

Dincolo de ziduri, un camion claxona puternic un vehicul mai mic care îi tăia drumul spre centrul orașului. Sunetul s-a stins, estompând ordinul ofițerului care conducea plutonul. Pocnetul armelor, atunci când s-a produs, n-a iscat nici o undă peste orașul care se trezea, trimițând doar pentru câteva clipe un stol de porumbei în înaltul cerului. Un horcăit scurt, la câteva secunde după lovitura de grație, s-a pierdut în larma

circulației care se întindea dincolo de ziduri.

Moartea acestui ofițer, șef al unui grup de criminali din Organizația Armata Secretă (O.A.S.), care încercaseră să-l asasineze pe președintele Franței, era menită să pună capăt odată pentru totdeauna altor atentate la viața președintelui. Printr-o ironie a sorții, ea a marcat un început și pentru a înțelege de ce, trebuie mai întâi să se explice cum a ajuns acel trup ciuruit de gloanțe să atârne, legat de stâlp, în curtea închisorii militare de la marginea Parisului, în dimineața aceea de martie...

Soarele coborâse, în sfârșit, pe după zidul palatului și, peste curte, se vălureau umbre lungi, aducând cu ele o binevenită ușurare. Deși se făcuse ora 19, în această seară a celei mai fierbinți zile a anului, temperatura era încă de 23°. În orașul înăbușit de căldură, parizienii își încărcau în mașini și trenuri nevestele certărețe și copiii zgomotoși, plecând să-și petreacă weekend-ul la țară.

Era 22 august 1962, ziua în care câțiva bărbați, așteptând dincolo de periferia orașului, hotărâseră moartea președintelui, generalul Charles de Gaulle.

În timp ce populația orașului se pregătea să fugă de căldură, refugiindu-se în relativa răcoare oferită de râuri și plaje, în spatele fațadei ornamentate a palatului Élysée continua intrarea Cabinetului.

Pe pietrișul maroniu-roșcat al curții din față, răcorit acum de binevenita umbră, erau parcate la bordură, bară în bară, șaisprezece Citroën-uri DS negre, formând un arc de cerc pe trei sferturi din suprafața curții. Șoferii, pândind din locul cel mai umbrat, lângă zidul de la apus, cel dintâi pe care căzuse umbra, schimbau tot felul de glume lipsite de noimă, ca toți

cei ce își petrec zilele de muncă la dispoziția capriciilor stăpânilor. Se auzeau din când în când și bombăneli privind lungirea dezbaterilor Cabinetului, până ce, cu o clipă înainte de ora 19:30, un ușier cu fireturi și medalii, a apărut în spatele ușilor de sticlă din capul celor șase trepte ale palatului făcând un semn spre cei din gardă. Șoferii au scuipat și au îngropat în pietriș țigările Gauloise pe jumătate fumate. Gărzile rămăseră ținute în poziție de drepti în gheretele de lângă poarta principală și grilajele de fier s-au deschis. Șoferii se aflau deja la volanul limuzinelor când primul grup de miniștri își făcu apariția în spatele ușilor de sticlă. Ușierul deschise ușile și membrii Cabinetului coborâră degajat treptele, schimbând câteva amabilități înainte de a-și ura un weekend plăcut. În ordinea priorității, limuzinele veneau la scară, ușierul deschidea portiera din spate cu o plecăciune, miniștri urcau fiecare în mașina lui și plecau salutați de Garda Republicană, ieșind în Faubourg St. Honoré.

În zece minute plecaseră toți. Două Citroën-uri DS 19 negre rămăseră în curte și fiecare se îndrepta încet către treptele de la intrare. Primul, cu stegulețul purtând însemnele președintelui Republicii, era condus de Francis Marroux, polițist de la baza de instrucție și comandamentul Jandarmeriei Naționale de la Satory. Firea sa tăcută îl făcuse să nu participe la glumele celorlalți șoferi din curte. Nervii săi de oțel și priceperea de-a conduce repede și bine îl mențineau în postul de șofer personal al lui de Gaulle. În mașină nu se afla decât Marroux. În spatele mașinii, cel de-al doilea DS 19 era și el condus de un jandarm de la Satory.

La 19:45 un alt grup a apărut în spatele ușilor de sticlă și

LIBRIS | We know books

din nou oamenii din curte au luat poziție de drepti. Îmbrăcat în obișnuitul său costum gri la doua rânduri și cu o cravata închisă la culoare, Charles de Gaulle apără în spatele ușilor de sticlă. Cu o curtoazie din alte vremuri, o lăsă să treacă mai întâi pe Madame Yvonne de Gaulle, apoi o luă la braț pentru a o conduce pe scări până la Citroën-ul care aștepta. La mașină se despărțiră și soția președintelui intră și se așeză pe locul din spate. Generalul se așeză lângă ea urcând prin dreapta.

Ginerele lor, colonelul Alain de Boissieu, pe atunci șef de Stat Major al unităților de cavalerie ale armatei franceze, controlă ca ambele portiere din spate să fie bine închise și apoi se așeză în față, lângă Marroux.

În cea de-a doua mașină și-au ocupat locurile încă două persoane din grupul funcționarilor care au însoțit perechea prezidențială la coborârea treptelor. Mătăhălosul Henri d'Jouder, garda de corp din ziua aceea, Kabil din Algeria, se așeză în față, lângă șofer, își scoase revolverul masiv de la subțioara brațului stâng și se lăsă greu pe spate. Din clipa aceea, din goana mașinii, ochii lui aveau să urmărească fără răgaz nu limuzina din față, ci ce se întâmplă pe trotuare și pe la colțurile străzilor. După ce mai schimbă câteva cuvinte cu unul dintre oamenii din garda președintelui care urma să rămână pe loc, cel de-al doilea bărbat intră de unul singur pe bancheta din spate. Era comisarul Jean Ducret, șeful Corpului de Securitate al președintelui.

De lângă zidul de est, doi motocicliști cu căști albe au pornit motoarele și au ieșit încet din umbră, îndreptându-se spre poarta principală. Ajunși la trei metri de ea, au oprit și au privit în urmă. Din dreptul scărilor, Marroux porni cu primul

Citroën spre ieșire și veni în spatele motocicliștilor. Cea de-a doua mașină îl urmă. Era ora 19:50.

Din nou grilajele de fier s-au dat la o parte și micul cortegiu, trecând pe lângă gârziile împietrite în poziție de drepti, intră pe Faubourg St. Honoré. Ajuns la capătul străzii Faubourg St. Honoré convoiul o luă pe Avenue de Marigny. De sub castanii de pe margini un tânăr cu o cască albă de protecție, cocoțat pe un scuter, privea trecerea cortegiului, după care coborî de pe bordură și se furișă pe urmele lui. Traficul era normal pentru un sfârșit de săptămână în august și plecarea președintelui nu fusese anunțată în prealabil. Numai zgomotul făcut de sirenele motocicletelor i-a anunțat pe agenții de circulație aflați în post de apropierea convoiului, iar aceștia începură să gesticuleze și să fluiera energic, pentru a opri la timp traficul.

Convoiul prinse viteză pe bulevardul umbrit de copaci și traversă însorita Place Clemenceau, îndreptându-se direct prin mijlocul acesteia spre Pont Alexandre III. Mergând chiar în spatele mașinilor oficiale, tânărul care pilota scuterul nu avea probleme cu urmărirea convoiului. După ce trecură de pod, Marroux îi urmă pe motocicliști pe Avenue Général Gallieni și de acolo, pe spațiosul Boulevard des Invalides. Ajuns aici, tânărul de pe scuter aflate răspunsul. La întretăierea dintre Boulevard des Invalides și Rue de Varennes, el micșoră viteza și abandonă urmărirea îndreptându-se spre o cafenea aflată la un colț de stradă. Ajuns înăuntru, scoase din buzunar un mic jeton metalic, se duse în fundul cafenelei unde se afla telefonul și formă un număr.

Locotenent-colonel Jean-Marie Bastien-Thiry aștepta într-o cafenea din suburbia Meudon. Era în vârstă de 35 de ani,

UBBIS | We know books

însurat, avea trei copii și lucra la Ministerul Aviației. În spatele fațadei convenționale a vieții sale profesionale și de familie, el adunase o ură adâncă împotriva lui Charles de Gaulle, despre care credea că, cedând Algeria naționaliștilor algerieni, trădase Franța și pe cei care, în 1958, îl chemaseră înapoi la putere.

Bastien-Thiry nu pierduse nimic prin cedarea Algeriei și ura lui nu era motivată de considerente personale. Se considera patriot, un om convins că-și va servi patria mult iubită ucigându-l pe acela care, credea el, o trădase. În acel moment, mai multe mii de francezi îi împărtășeau părerile, dar foarte puțini dintre ei erau membrii fanatici ai O.A.S. Aceștia juraseră să-l asasineze pe de Gaulle și să dea jos guvernul. Bastien-Thiry făcea parte dintre ei.

În momentul în care sună telefonul tocmai dădea pe gât o bere. Barmanul îi aduse aparatul și plecă spre celălalt capăt al barului să dea mai încet televizorul. Bastien-Thiry ascultă pentru câteva clipe, după care murmură în receptor: „Foarte bine, mulțumesc” și închise. Berea era deja plătită. Ieși afară din bar, scoase de sub braț un ziar făcut sul și îl desfăcu atent de două ori. De cealaltă parte a străzii, dintr-un apartament aflat la primul etaj al unei clădiri, o tânără lăsă perdeaua să cadă și se întoarse spre cei doisprezece bărbați care se aflau în încăpere: „E traseul doi”. Cinci dintre aceștia, tineri amatori în arta asasinatului încetară să-și mai frământă mâinile și săriră în picioare. Ceilalți șapte erau mai în vârstă și mai puțin nervoși. Cel mai vechi dintre ei în tentativa de asasinat și al doilea în ierarhie după Bastien-Thiry era locotenentul Alain Bougrenet de la Tocnaye, un extremist de dreapta dintr-o familie de moșieri. Era în vârstă de 35 de ani, însurat și avea doi copii.

Cel mai periculos bărbat din încăpere era Georges Watin, un fanatic al O.A.S.-ului de 39 de ani, lat în umeri, cu fălci pătrate, de meserie inginer agronom din Algeria. În doi ani se remarcase în cadrul O.A.S.-ului ca unul dintre cei mai primejdioși trăgători de elită. Din cauza unei răni mai vechi la picior era cunoscut sub porecla Șchiopul.

Când fata le-a dat vestea, cei doisprezece bărbați au coborât scările prin spatele clădirii și au ieșit într-o stradă laterală unde erau parcate șase vehicule, toate furate sau închiriate. Ceasul arăta ora 19:55.

Bastien-Thiry petrecuse zile întregi pregătind locul asasinatului. Măsurase unghiurile de tragere, viteza și distanța vehiculelor aflate în mișcare și calculase muniția necesară pentru a le opri. Locul ales de el era o stradă lungă și dreaptă numită Avenue de la Libération care dădea în marea intersecție Petit-Clamart. Conform planului, primul grup, alcătuit din trăgători de elită, urma să deschidă focul asupra mașinii președintelui cu aproximativ 200 de metri înainte de intersecție. Urmău să se adăpostească în spatele unei dube Renault Estafette, parcată la marginea trotuarului și să înceapă să tragă dintr-un unghi foarte mic asupra vehiculelor care se apropiau pentru a reduce timpii morți. După calculele lui Bastien-Thiry, o sută cincizeci de gloanțe aveau să ciuruiască prima mașină până în momentul când aceasta ar fi ajuns în dreptul dupei. Odată oprită mașina prezidențială, cel de-al doilea grup O.A.S. urma să iasă rapid dintr-o stradă laterală pentru a trage asupra mașinii de escortă a poliției de la distanță mică. Ambele grupuri aveau la dispoziție câteva secunde pentru a lichida complet convoiul prezidențial, după care trebuiau să alerge în

UBRIS | We know books
mare viteză spre cele trei vehicule care îi așteptau pe o altă stradă laterală.

Bastien-Thiry, cel de-al treisprezecelea membru al echipei, urma să fie omul care supraveghea acțiunea. La 90 de metri de locul unde avea să aibă loc ambuscada, Bastien-Thiry stătea nepăsător lângă o stație de autobuz ținând în mână un ziar. O anumită mișcare făcută din ziar era semnalul pentru Serge Bernier, conducătorul primului grup de comando, care stătea în picioare lângă dubă. Acesta urma să transmită mai departe ordinul trăgătorilor culcați în iarbă, în poziție de tragere, la picioarele lui. Bougrenet de la Tocnaye conducea mașina care avea sarcina să intercepteze duba poliției, avându-l alături pe Watin Șchiopul, înarmat cu o pușcă mitralieră.

Când cei din iarbă și-au armat puștile, convoiul generalului de Gaulle reușise să scape de traficul intens din centrul Parisului, ajungând pe arterele mai degajate ale suburbiilor. Aici mergeau cu viteza de aproape 100 km pe oră.

Când drumul deveni complet liber, Francis Marroux aruncă o privire spre ceas și simțind nerăbdarea bătrânului general aflat în spatele lui, apăsă și mai mult pe accelerație. Cei doi motocicliști rămaseră în urmă pentru a-și ocupa locul în coada convoiului. Lui de Gaulle îi plăcea plasarea ostentativă a motocicletelor în față și se dispensa bucuros de ele ori de câte ori se ivea prilejul. În această formație, convoiul intră pe Avenue de la Division Leclerc, în intersecția Petit-Clamart. Era ora 20:17.

La 1,5 km mai sus, pe aceeași arteră, Bastien-Thiry era victima propriei greșeli. Avea să afle de la poliție, câteva luni mai târziu, pe când aștepta executarea condamnării la moarte.

Punând la punct orarul asasinatului, Thiry consultase un calendar din care reieșea că pe 22 august soarele apunea la 20:35, ceea ce părea suficient de târziu chiar și în cazul în care de Gaulle ar fi întârziat față de programul normal, așa cum de fapt s-a și întâmplat. Dar calendarul consultat de colonelul de aviație data din 1961. Pe 22 august 1962, se însera la ora 20:10. Această diferență de 25 de minute avea să schimbe istoria Franței.

La 20:18, Bastien-Thiry zări convoiul care se îndrepta cu repeziciune spre el pe Avenue de la Liberation, rulând cu 110 km pe oră. Precipitat, începu să fluture ziarul. Aflat pe partea cealaltă a drumului, cu 100 de metri mai jos, Bernier scruta supărat amurgul, cu ochii țintă la silueta abia perceptibilă din stația de autobuz. „N-a făcut oare colonelul semn cu ziarul?”, se întreba el, fără a se adresa cuiva anume. Nu rosti bine vorbele că observă botul ca de rechin al mașinii președintelui trecând ca un bolid pe lângă stație. „Foc!” strigă el oamenilor culcați la picioarele sale. Convoiul ajunsese deja în dreptul lor când aceștia au deschis focul, trăgând într-o țintă care se mișca cu peste 100 de km pe oră. Faptul că douăsprezece gloanțe au reușit totuși să străpungă mașina s-a datorat îndemnării cu care au tras ucigașii. Majoritatea gloanțelor au lovit Citroën-ul din spate. Două cauciucuri au fost complet ciuruite și, deși aveau tuburi de etanșare proprie, pierderea bruscă a presiunii a făcut ca mașina aflată în plină viteză să se dezechilibreze și să derapeze pe roțile din față. Acela a fost momentul când Francis Marroux a salvat viața generalului de Gaulle.

În timp ce asul țintașilor, ex-legionarul Varga, ciurua cauciucurile, ceilalți își goleau muniția în parbrizul din spate al

LIBRIS | We know books

mașinii. Câteva gloante au trecut prin caroserie, iar unul din ele a străpuns geamul din spate trecând la câțiva centimetri de nasul președintelui. Colonelul De Boissieu, care se afla pe locul din față, s-a întors și le-a strigat socrilor săi: „Lăsați-vă jos!” Doamna de Gaulle își lăsă în jos capul spre genunchii soțului ei. Generalul izbucni cu o voce înghețată: „Cum, din nou?” și se întoarse pentru a privi pe geamul din spate.

Marroux ținea volanul care tremura în toate direcțiile și apăsa ușor pe accelerator încercând să controleze derapajul mașinii. După ce, pentru un moment, pierdu din putere, Citroën-ul țâșni din nou înainte, spre intersecția cu Avenue du Bois, strada laterală unde așteptau oamenii celui de-al doilea comando O.A.S. Mașina cu garda personală, neatinsă de gloante, se ținea strâns în urma mașinii conduse de Marroux.

Lui Bougrenet de la Tognaye, care aștepta cu motorul pornit pe Avenue du Bois, viteza mașinilor care se apropiau de el nu-i lăsa decât două alternative: fie să treacă imediat la interceptare și astfel să se sinucidă prin coliziune, fie să amâne interceptarea cu jumătate de secundă. Alese cea de-a doua variantă. Când demară ieșind de pe strada laterală în dreptul convoiului prezidențial, lui Bougrenet de la Tognaye îi deveni clar că nu se afla paralel cu mașina lui de Gaulle, ci a celor însărcinați cu paza lui, Henri d'Jouder și comisarul Ducret. Ieșind până la jumătate pe fereastra din dreapta a mașinii, Watin își goli încărcătorul puștii mitralieră în DS-ul aflat în fața lui, în care zărea, prin parbrizul spart, profilul semeț al generalului de Gaulle.

„De ce nu ripostează idioții ăia?”, întreabă de Gaulle cu durere în glas. D'Jouder încerca să tragă în ucigașii O.A.S. de la

cei aproximativ trei metri dintre cele două mașini, dar poliștul de la volan îi bloca perspectiva. Ducret îi strigă șoferului să se țină aproape de mașina președintelui și o secundă mai târziu cei din O.A.S. erau lăsați în urmă.

Cei doi motocicliști, dintre care unul aproape fusese aruncat din șauă când Tognaye țâșnise de pe strada laterală, s-au redresat și au strâns rândurile. Întregul convoi a parcurs în goană sensul giratoriu, a trecut prin intersecție și a continuat drumul spre Villacoublay. La locul ambuscadei cei din O.A.S. nu avuseseră încă timp pentru acuzații reciproce. Acestea aveau să vină mai târziu. Abandonând cele trei mașini folosite în atac, au sărit în vehiculele pregătite pentru sfârșitul operațiunii și dispărură în întunericul care se lăsa.

De la emițătorul aflat în mașină, comisarul Ducret comunică scurt la Villacoublay cele întâmplate. Zece minute mai târziu, după sosirea convoiului, generalul de Gaulle insista sa fie dus direct la elicopterul care aștepta. În clipa când mașina s-a oprit, împrejurul ei s-au strâns mai mulți ofițeri și oficialități, grăbiți să deschidă ușa pentru a o ajuta sa iasă afară pe doamna de Gaulle care tremura toată. Generalul ieși pe ușa cealaltă, scuturându-și de pe revere spărturile de parbriz. Ignorând panica și întrebările ofițerilor din jur, se îndreptă spre cealaltă parte a mașinii pentru a-i oferi brațul soției sale.

„Hai draga mea, mergem acasă”, îi spuse el, după care dădu în sfârșit celor de la forțele aeriene verdictul său privind O.A.S.-ul:

„Nu știu să tragă”. Zicând acestea, își conduse soția în elicopter și luă loc alături de ea. Li se alătură și d'Jouder, apoi elicopterul decolă ducându-i să-și petreacă weekend-ul la țară.